

**Справа „Лютих проти України”
(Lyutykh v. Ukraine)**

У рішенні, ухваленому 13 вересня 2005 року у справі *“Лютих проти України”*, Суд постановив, що:

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції,
- було порушено ст. 13 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявниці 640 євро у відшкодування матеріальної шкоди, 1500 євро як компенсацію моральної шкоди і 100 євро на відшкодування судових витрат.

Обставини справи

Заявниця Валентина Олександрівна Лютих є громадянкою України, народилась 1952 року і проживає у м. Первомайську Харківської області.

26 березня 2001 року було ухвалено рішення суду, відповідно до якого державне підприємство “Хімпром” (відповідач у справі) було зобов’язане сплатити заявниці 3923 грн. (приблизно 640 євро) заборгованої їй заробітної плати.

У серпні 2001 року заявниця оскаржила до суду дії виконавчої служби у зв’язку із зволіканням виконання судового рішення на її користь. У вересні 2001 року суд першої інстанції відмовив заявниці у задоволенні її скарги. У листопаді 2001 року це рішення було підтримано апеляційною інстанцією. У квітні 2002 року воно було також залишено в силі касаційною інстанцією (Верховним судом України).

18 червня 2001 року було зупинено процедуру щодо примусового продажу майна боржника згідно із запровадженим відповідним указом Президента України мораторієм на примусовий продаж майна, яке належить державним підприємствам.

У зв’язку із порушенням проти боржника справи про банкрутство виконавче провадження було зупинено на період від 4 вересня 2003 року до 13 січня 2004 року.

У червні 2004 року заявницю було повідомлено, що на той час судові рішення на її користь не може бути виконано через відсутність у боржника коштів. До того ж зазначалося, що її вимога до підприємства-боржника є однією із багатьох аналогічних вимог з боку інших кредиторів, зокрема працівників цього підприємства.

Судове рішення на користь заявниці досі залишається невиконаним.

Зміст рішення Суду

Спираючись на ч. 1 ст. 6 та на ст. 13 Конвенції, заявниця оскаржувала неспроможність державних органів виконати судові рішення, ухвалені на її користь.

Суд зауважив, що судові рішення від 26 березня 2001 року на користь заявниці залишається невиконаним вже впродовж чотирьох років.

Суд відзначив, що він часто визнавав порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 13 Конвенції у справах, подібних за обставинами до даної (див., зокрема, рішення від 29 червня 2004 року у справах *“Сокур проти України”*, *“Войтенко проти України”*, рішення від 27 липня 2004 року у справі *“Ромашов проти України”*). Виходячи зі свого прецедентного права, Суд дійшов висновку, що держава, не виконуючи судові рішення протягом понад чотири роки, істотним чином позбавила ч. 1 ст. 6 Конвенції її корисного значення. Тому мало місце порушення цієї статті.

Також, спираючись на свої прецедентні положення стосовно застосування ст. 13 Конвенції, Суд відзначив, що у заявниці не було ефективних засобів правового захисту для компенсації шкоди, заподіяної затримкою виконання судового рішення на її користь. Тому мало місце порушення ст. 13 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПРН України М.Ю. Пришляк та П.М. Рабіновичем.

